par. 162.

V. Mänged mõistatused.

1. Õõsi uksi lunga viisi, päeva hõõre vitsa viisi – maasta sõõ. Stuimsõõ
2. Taeva kuuest aiha täis, õõsi tühja kuuest tais – jussk.
3. Neli seevad kamp-kamp, viiel karvichkti – hõbe.
4. Tämmiss ehima tahtja vähtja igas vahtas tal rajukas – lina Kupar.
5. Jaluta jaaseb ja hammuta murrab – pinsi Kuul.
6. Sega jinguk, jätt jmes. – uherd, haukv laskes.
7. Pea jüüarge, iha müüarge, Kondid ei kõlba koertele – lina.
8. Kuku puud, eigu linu, naluse rasva, naluse nahka, naluse vanda – vakk. (Suvens 'oki.)
9. Kaks veemaat ühü nidemega niuksud – aja teivad.
10. Õnem heuke maas, kui tähti taevas – kõrre jõvid.
11. Walge kiriis ja vaabaklud partid – käsi.
12. Walge väli, Riigi kari, kaks karja Kaitsja – Kuguduse õpetaja.
13. Linu jumal lahäk jume jumalale kõrge, jumet pika jübuga, kahe laia kõpaga – inimene vett kaema.
14. Kaan perjale kahte kõppa kaksen – tilla kraapid.
15. Siidi niidi kesa, jätte kaukv jehes – inimese pea.

* * *

8) K. Liba kundist ei tea Audru rahvas muud kõneleda, püi palju kui ma kuulnud olen, kui kundi kõrroga Kolm Left-kümmend poega olla, pit üks nendest olla liba. Ta olla pisem kui Kiljet ja elada mätta alja ei naidata enmast palju inimesele. Kui ta mõne teeme ära murda, pit jüüa kõnna jeest äämest ja jugeda ise pitst kahu ta nii kaua jäädä kui liha otsas on ja palja nahk järele jäädä. Nad olla palju kujunud murdma rõnud, kui päris kundid.

Mind jäeb pärimist on mull asjata olnud.

* * *

Audrus 12 Märtsil
1892.

Tori kihelkonnast
Saatnud F. Kalbus

Tori kihelkonnast.
(IX).

Saadud 1892 21/II.

I. Kirikupapp ja köster.

Elas üks kord üks paksmagu papp. Kirikus rahvale jutlust üttlemas papp-poelgu ei käinud, seda pidi köster tegema. Sellä ajmel aga nuumas papp ennast rohus. Kõht oli teisel nurl üllé vaadt ees, nina oli jõnine ja kael jäme nii nuum häjal. Ka üesna alati ei jõs nuudi paksmagu rohus. Temal oli kange jahi himu, mis teda pisnjga metsa kihutas. Nüüjugusdel korradel ei annud ta ka köstrelegi armu, waid nüüs ka tema omaga üks metsa. Papil omal oli jüs püss selgas, aga köster pidi jahi koera ametist täitma. Kagu ilmaski köster jahipagjist ei pannud, ka täna jälle vaeva ast köster ei tunnudki, waid iga kord nii nad nüjo tulisad, üttles papp küstrile kirikus mõisa üue peal: „Tina võid niidi nüjo minna!“ Seda muidugi, nüjugusje meelega köster jüs nüjo poole kõmpis, nii peab päevast jooks mõisa metsas, teda nii koera ilma täna mäda nüja jaadeti.

Wiimaks hakkas köster nüüd pidama, nüüdas võimalik oleks pappile metsas käimise nii mõnedaks teha, et ka änam jõnna jugusi ei tähaks. Ja saada! Varga nupuga küstril oli nüüd waasti käes.

Jälle oli üks kord papil jahi himu peale tulnud, ja ta jaähis küstmejärele jõst ise ei mõist nud ka metsas ru hugile minna. Küstler ilmus ka waasti kirikus mõisas. Kui papp talle ennete jüdgi mõõna kõtgo kaela tahtis panna, nabandas ta ennast ja üttles et täna ta haiglane olla, nii et kaua metsas ei võida olla, waid waasti väljä pidada tulema, nii et jüdgi mõõn asjata oleks.

Papp läks ka jüs küstre nüüd järele ilma jüdgita metsa.

Käisjad nad juba kõmmikuni lõunani, aga papp ei olnud weel ühtegi linde maha põmmutanud. Kõhud olid nad meesbel ka juba üüge tühjad, ja papp küsis küstre käest pahameelega, kas nad juba waasti koju joudad. Seda nuuldes tegi köster imelikku näod, jõlmitses teraväs ta puid ümberringi, ja üttles nüüdsama ehmatusega, et nad ekjenud ja kogüni võõras ko has olla. Seda nuuldes pidi paksmagu peaaegu nuttma hakkama, jõst lõuna oli juba ammugi käes, ja kõht nüüdis nibedasta oma üigust. Sime paks mets oli ümber ringi milljõt väljä joomine. Temal võimata näitas olevad. Küstrel kveral ei olnud aga häda kedagi. Oma jõjukese palgaga oli ta pidanud ja mitu lõunad jüdgita mööda jäätma, nii et ta nüüd ka juuremat nälga ei tunnud.

Hulkujid nad metsas ühtüni, aga väljä ei jõa, kas tee mis tahad.